

РЕШЕНИЕ

№ 4004

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 13.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **2375** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

От Я. К. В. са предявени три обективно съединени иска с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ против ГД Изпълнение на наказанията за заплащане на обезщетение, както следва:

1. В размер на 25 000 лева за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на служители от затворническата администрация на затвора С., изразяващи се в неоснователно използване на помощни средства /деноношно/ за времето от 20.02.2012г. – 27.02.2012г. на лечение в Б. акад. И. П. – Клиника по диабетология. Неимуществените вреди се изразяват в следното: стрес и потиснатост от невъзможност да бъде оказано лечение през време на предстоя в болничното заведение, тъй като всички изследвания и кръвни проби са вземани от медицинския персонал, без да му бъдат сваляни помощните средства, включително прегледите и визитациите от лекуващите лекари; физически дискомфорт, отпадналост, унижено човешко достойнство, чувство за страх и незащитеност през нощта, че ако заспи привързаният за едната му ръка белезник може да се оплете около врата и да се обеси; унижение и дискомфорт от обстоятелството, че дори при използването на тоалетната и ванното помещение за лична хигиена, белезниците не са сваляни съгласно изложеното в молбата от 26.03.2012г.

Претендира се и законната лихва върху тази сума за периода от 20.02.2012г. до 05.03.2012г. в размер на 105.93 лева и законната лихва от завеждането на иска до

окончателното изплащане на обезщетението по т.1.

2. В размер на 12 500 лева неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания в резултат на охлузвания на ръцете и краката за времето от 20.02.2012г. – 27.02.2012г. на лечение в Б. акад. „И. П.” – Клиника по диабетология, в резултат неизпълнение на основно задължение на упражняващия ръководство и контрол държавен орган, да издаде заповед за поставянето на помощни средства на лишените от свобода, постъпващи на лечение в лечебни заведения извън системата на местата за лишаване от свобода при Министерство на правосъдието и да следи и да предотвратява всякакво причиняване на физическо страдание или унижаване на човешкото достойнство. Незаконосъобразните действия се изразяват в използвани помощни средства - колан, към който са прикрепени белезниците на ръцете и краката, прикрепен по начин, който затруднява дишането при конвоирането му на 20.02.2012г. и на 27.02.2012г.

Претендира се и законната лихва върху тази сума в размер на 52.97 лева за периода от 20.02.2012г. - 05.03.2012г, както и законната лихва до окончателното ѝ плащане.

3. В размер на 12 500 лева неимуществени вреди от използването на усмирителен пояс по начин затрудняващ дишането, при конвоирането и престоят на ищеца в същото лечебно заведение за времето от 20.02.2012г. – 27.02.2012г., ведно със законната лихва върху тази сума в размер на 52.97 лева за периода от 20.02.2012г. - 05.03.2012г и на законната лихва върху претендираното обезщетение до окончателното му плащане.

Претендира се и присъждането на деловодни разноски.

Ответникът – Главна дирекция Изпълнение на наказанието /ГД ИН/ в представения по делото писмен отговор на исковата молба 23.05.2012г., оспорва предявените искове по основание и размер. Ответникът твърди, че от изложеното в исковата молба не се установява наличието на неизпълнение на вменено от закона задължение на ГД ИН, което да ангажира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Ищецът не е посочил конкретни действия или бездействия, с които орган на държавата му е причинил вреди, нито по повод на каква административна дейност са претърпени посочените вреди, както и условията, при които се настаняват лишените от свобода в затворите не могат да се определят като административна дейност.

В представеното по делото писмено становище от 04.06.2012г. се оспорват твърденията в исковата молба за използване на усмирителен пояс по време на конвоирането, твърдението на ищеца, че е паднал при слизане от конвойния автомобил.

Ответникът твърди, че при конвоирането на В. през исковия период са използвани помощни средства – белезници за ръце, белезници за крака и колан за белезници, каквито се прилагат спрямо всички лишени от свобода, при конвоирането им до болнично заведение.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Исковите с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, предявени от Я. К. В. против ГДИН е процесуално допустими, доколкото се основават на действия и бездействия на органите при ответника, чиято незаконосъобразност се установява в хода на исковото производство съгласно чл. 204, ал.3 от АПК. Исковите претенции за

обезщетение са насочени срещу ответник, който притежава надлежна пасивна легитимация по чл. 205 от АПК. Съгласно чл. 12, ал.2 от ЗИНЗС Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е юридическо лице към министъра на правосъдието със седалище С..

От съвкупната преценка на доказателства по делото се установява от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните в процеса, че Я. К. В. изтърпява наказание лишаване от свобода в затвора в [населено място], считано от 30.04.2009г.

От представеното по делото ЕР на ТЕЛК № 0009 от 09.01.2012г. се установява, че страда от захарен диабет II тип с вторична резистентност към С., диабетна полиневропатия, нефропатия, макроангиопатия. Водещата диагноза според експертното решение е инсулинозависим захарен диабет, за което му е определена 71 % ТНР с дата на инвалидизирането 12.08.2004г.

От епикриза по ИЗ № 00717-12, подписана от лекуващ лекар д-р Ч. и началника на клиниката д-р Танкова е видно, че ищецът е постъпил за лечение в Университетска специализирана болница за активно лечение по ендокринология „акад. Ив. П.“, клиника по диабетология за времето от 20.02.2012г. до 27.02.2012г.

От представените по делото докладни записки от 01.06.2012г. на полицаи В. К. Г. от I-во отд. на НОС и полицаи А. С. Петърров от I-во отд. на НОС се установява, че на 20.02.2012г. л.св. Я. В. е конвоиран до външно болнично заведение, като са използвани белезници на ръцете и краката и колан, като по време на конвоирането не е падал.

От докладна записка на полицаи Р. П. С., IV отд. от 31.05.2012 е видно, че на 25.02.2012г. е бил постови съвместно с М. К. Х. в болница „Майчин дом“ при настанения там Я. В.. На следващия ден ищецът е бил изписан от болницата, конвоиран обратно до затвора [населено място]. По време на конвоирането е бил с белезници на краката и ръцете, както и с колан. При извеждането от болницата и неговото конвоиране не е имало никакви спънки и прекеждия. Впоследствие е настанен в болницата на затвора [населено място] без никакви травми и контузии, получени по време на конвоирането.

Изложеното се потвърждава и от докладна записка от 31.05.2012г. на полицаи М. К. Х..

С писмения отговор ответникът представя инструкцията утвърдена от началника на затвора С. за особеностите на пост във външно болнично заведение и задълженията на постовия служители от надзорно – охранителния състав на затвора [населено място].

С протоколно определение от 24.09.2012г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че по време на конвоирането ищецът, както и всички останали лишени от свобода, съгласно инструкцията, приложена по делото е бил със следните помощни средства – белезници на краката, белезници на ръцете и колан за белезници.

Със заповед № 84/20.02.2012г. на началника на затвора – С. е разпоредено настаняването на л.св. Я. В. в болнично заведение МА Ендокринология на основание чл. 135 от ЗИНЗС и чл. 221, т.2 от ППЗИН във връзка с чл. 17 и чл.18 от Наредбата за медицинското обслужване на местата за лишаване от свобода, „с пост“.

Представена е медицинска справка от 11.06.2012г. изготвена от директора на МЦ при затвора [населено място] за здравословното състояние на ищеца и причините наложили хоспитализирането му.

Представена и справка за медицински преглед, съставена на 16.09.2012г. от д-р Т. съгласно която ищецът не може да пътува с общ конвой и не може да провежда следствено – процесуални действия. Справката е представена с оглед явяването на ищеца в с.з. на 24.09.2012г.

По делото са приети като доказателства докладни записки на дежурните главни надзиратели /Д./ в затвора – С. на 20.02.2012г. В. С. С. и на 21.02.2012г. - А. И. Б.. От първата се установява, че на 20.02.2012г. в 8 55 до МА е конвоиран л.св. Я. К. В. и е обособен временен пост с охрана от двама надзиратели.

Останалите докладни записки на дежурните главни надзиратели от затвора – С. не съдържат относими към предмета на делото факти и обстоятелства.

От доклад изх. № 560/15.10.2012г. на проф. д-р С. З. днм, изпълнителен директор на У. [фирма] [населено място] е видно, че Я. В. е хоспитализиран в клиниката по диабетология на болницата на 20.02.2012г., където предвид необходимостта от денонощна охрана му е осигурено самостоятелно ползване на болнична стая. Пациентът е доведен в клиниката с белезници и през по-голямата част от предстоя си е бил с белезници. . Всички останали пациенти в клиниката са станали свидетели на поставените белезници. Не е забелязано охлузване на ръцете и краката в следствие на поставените белезници. Лечебният процес – прегледи, манипулации, инструментални и лабораторни изследвания не е бил възпрепятстван, като във всички случаи, когато осъществяването на медицинските дейности го е изисквало, белезниците са били сваляни.

От показанията на свидетелката Елен И. Я. се установява, че познава Я. В. отдавна и че са приятели, без да са близки в такъв смисъл. На свидетелката е известно, че ищецът в момента изтърпява наказание в С. затвор, че страда от диабет и че миналата година февруари месец е извеждан за лечение в АГ Майчин дом, където има отделение по ендокринология. Твърди, че се е лекувал 10 дни, между 10-ти и 20-ти през февруари. Свидетелката ходила заедно с майка му да го видят в болницата на тринадесетия етаж. Това, което наблюдавала е, че го водели с белезници на ръцете и на краката и с един кожен колан. Всичко това е обвързано, не са отделни тези белезници. Те са свързани и с колан на кръста и с едни много дебели вериги. Когато били във фойето, където се провеждат свижданията, видяла, че има прорези от белезниците на ръцете. Попитала го защо му кървят китките. Той отговорил, че има диабет и трудно му зарастват раните. Направило й впечатление, че тези белезници са много дебели, с много остри ръбове и се впиват в китките. Тогава ищецът се оплакал, че с тези белезници стои 24 часа в денонощието, че го връзват за кревата, че така се извършват процедурите, така ходи до тоалетната, така се къпе. Разговорите се провеждали пред полицаите, които го охранявали и били въоръжени. Свидетелката е посещавала ищеца в болницата три пъти. Той се оплаквал, че това го стресира, депресира и не може да спи, тъй като е вързан с белезници до леглото. Според свидетелката не е възможно белезните, за които споменава, да са от медицински изследвания.

С протоколно определение от 24.09.2012г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че по време на престоя на Я. В. в У. А. „Ив. П.“ – Клиника по диабетология, [населено място] за времето от 20.02.-27.02.2012г. не му е осигуряван престой на открито по обективни причини, предвид факта, че лечебното заведение е извън системата на местата за лишаване от свобода.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно [чл. 1, ал.1 ЗОДОВ](#) държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при и/или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда на АПК. По силата на [чл. 4 от същия закон](#) имуществената отговорност по ЗОДОВ обхваща всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностно лице.

При така дадената правна уредба, основателността на иск с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ предполага установяване кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган, вреда от този административен акт, действие или бездействие и причинна връзка между тях. При недоказване на което и да е от изброените условия по всеки от предявените иски, обезщетение не се присъжда.

От съвкупната преценка на доказателства по делото, съдът намира, че искът с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ по т.1 от исковата молба е доказан за част от наведените в исковата молба основания. Съображенията за това са следните:

Искането за обезщетение по т.1 от исковата молба е основано на незаконосъобразно използване на помощни средства /деноношно/ за времето, през което ищецът е бил на лечение в У. акад. И. П. – Клиника по диabetология от 20.02.2012г. – 27.02.2012г.

По силата на чл. 114, ал.2 от ЗИНЗС помощни средства са: белезници, усмирителни пояси, каучукови, пластмасови, щурмови и електрошокови палки и прибори, халосни патрони, патрони с гумени, пластмасови и шокови куршуми, светлинни и звукови устройства с отвличащо въздействие, устройства за отваряне на помещения, служебни кучета, водометни и въздухоструйни машини и други, които са одобрени от министъра на вътрешните работи и са на въоръжение в Министерството на вътрешните работи; сълзотворни, парализиращи и други химически вещества, утвърдени от министъра на здравеопазването. Съгласно чл. 292, ал.3 от ППЗИНС средствата за постова и конвойна служба са: въоръжението и помощните средства по [чл. 114, ал. 2 ЗИНЗС](#), надзорно-охранителната техника, моторните превозни средства и плавателните съдове. Използването на помощни средства представлява фактически действия, незаконосъобразността, на които съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК, подлежи на установяване в исковото производство.

В конкретния случай по отношение на ищеца, при престоя му в клиниката по диabetология на У. „А. И. П.“ са използвани белезници за ръцете и за краката. Това обстоятелство се установява от представения по делото доклад изх. № 560/15.10.2012г. на проф. д-р С. З. днм, изпълнителен директор на У. [фирма] [населено място]. Както е посочено в доклада В. през по-голямата част от престоя си в болницата е бил с белезници, като същите са сваляни във всички случаи, когато е било необходимо за извършването на медицински дейности.

Свидетелката Елен И. Я. в дадените пред съда показания също посочва, че при свиждането в болницата ищецът е бил с белезници на ръцете и краката и с един кожен колан, който ги свързва. Съдът кредитира показанията в тази част, тъй като се основават на собствените наблюдения на свидетеля и се подкрепят от докладва да директора на болницата по отношение използването на белезници.

От анализа на тези доказателства съдът приема, че колан за белезници е използван единствено при извеждане на ищеца за свиждане със своите близки. Останалите твърдения в исковата молба, че колан за белезници е използван деноношно по време

на предстоя в болницата не се доказват от събраните по делото доказателства. В това отношение не следва да се кредитират показанията на свидетелката Елен Я., че по начина, който е видяла ищеца при свиждането - с белезници на краката и ръцете, вързани с колан, той е стоял 24 часа в денонощието и че по този начин са се извършвали процедурите, по този начин е използвал тоалетната и се е къпал. Свидетелката не е възприела лично тези факти, а преразказва твърденията на ищеца. Данни за използване на белезниците заедно с колан при престоя в болницата, в болничната стая и при извършване на медицинските дейности, не се съдържат в доклада на проф. д-р С. З., нито в останалите доказателства по делото. Използването на колан се доказва при конвоирането на ищеца от затвора до болницата на 20.02.2012г. и обратно на 27.02.2012г., което е основанието на иска по т.2 от исковата молба, но не и по време на престоя в лечебното заведение, с изключение времето за свиждане.

Ето защо следва да се приеме за доказано единствено използването на белезници за ръцете и краката през по-голямата част от предстоя на В. в клиниката, както и употреба им заедно с колан по време на свижданията, на които е присъствала св. Я. – три пъти. Законосъобразността на именно тези действия по използване на помощни средства, като част от постовата служба на служителите при ответника, при осъществяване на постовата дейност, подлежи на преценка в настоящото производство.

По своя характер осъществяваната от държавните служители в ГД ИН дейност по изпълнение на наказанията е част от държавната служба по смисъла на чл.19, ал.2 от ЗИНЗС и като такава е административна дейност по смисъла на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. Аргумент в тази насока е и разпоредбата на чл. 292, ал.1 от ППЗИНС, според която постовата и конвойната служба в местата за лишаване от свобода се осъществява от надзорно – охранителния състав. Видно от приложените по делото докладни записки на полицаите, пряко участвали в конвоирането на ищеца и охраната му в болницата, същите са полицаи от надзорно – охранителния състав на затвора [населено място] /НОС/.

Съгласно чл. 135, ал.1 от ЗИНЗС Лишените от свобода се изпращат в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода, при определените в същата разпоредба условия. В случая необходимостта от лечение на В. в У. „А. И. П.“ е обосновава с изготвената медицинска справка от 11.06.2012г. на директора на МЦ при затвора С..

Законът не съдържа конкретни правила за използването на помощни средства в лечебни заведения, извън местата за лишаване от свобода.

Доколкото правната регламентация на условията и реда за употреба на помощни средства по раздел III, от глава Девета на ЗИНЗС съгласно чл. 112, ал.1 от ЗИНЗС се отнася до изпълнение на служебните задължения на държавните служители от местата за лишаване от свобода изобщо, то следва да се приеме, че установените от закона предпоставки, при които използването им е допустимо се отнасят за всички случаи,

включително и такива като процесния, когато служителите на ГД ИН са осъществявали служебните си задължения извън затвора [населено място].

Съгласно чл. 114, ал.1 от ЗИНЗС употребата на помощни средства се допуска, ако резултатът не може да бъде постигнат с използване на физическа сила: 1. за освобождаване на заложенци; 2. за освобождаване на завзети помещения и сгради, съоръжения и транспортни средства; 3. за пресичане на групово нападение, барикадиране или за прекратяване на буйство или друг вид агресивно поведение; 4. при конвоиране или задържане на лишен от свобода; 5. когато в резултат на психическо разстройство или депресия има опасност лишеният от свобода да посегне на живота си или на живота и здравето на друго лице.

От друга страна по силата на чл. 135, ал. 4 от ЗИНЗС охраната, транспортирането и лечението на лишените от свобода в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода се организира и осъществява под ръководството на началника на затвора, затворническото общежитие или поправителния дом. В тази връзка конкретни правила за употребата на белезници от служителите на затвора [населено място] се съдържат в утвърдената от началника на затвора инструкция за особеностите на пост във външно болнично заведение и задълженията на постовия служители от надзорно – охранителния състав на затвора [населено място]. Съгласно т.1 от инструкцията след настаняване в болничната стая, лишения от свобода се фиксира с предвидените за случая белезници с дълга връзка. Белезниците се поставят, без да се притягат и причиняват физическо страдание на задържаните лица. Поставяне на белезници от постовия в болнично заведение се изисква и при всяко напускане на болничната стая.

При така дадената правна регламентация, се налага извод, че прилагането на помощни средства спрямо лишения от свобода - белезници с цел фиксиране в болничната стая и колан за белезници по време на престоя в болничното заведение спрямо ищеца, при осъществяване на постовата дейност от служители при ответника е неправомерно, доколкото не попада в нито една от изброените в чл. 114, ал.1 от ЗИНЗС хипотези. В тази връзка следва да се има предвид, че съгласно чл. 114, ал.1, т.4 от ЗИНЗС използването на помощни средства се допуска единствено при конвоиране, която дейност съгласно чл. 319, ал.1 от ППЗИНЗС е различна от постовата служба по чл. 300 от ППЗИНЗС във връзка с чл. 309 от ППЗИНЗС.

Нито законът, нито правилникът за приложението му предвиждат възможност за използване на помощни средства при осъществяването на постова служба, включително и при изпълнение на задължения по

чл. 312, т.7 от ППЗИНЗС от страна на служителите от НОС да вземат мерки за предотвратяване на бягство. Доколкото и в процесния случай се касае до действия по осъществяване на постова служба по силата на заповед № 84/20.02.2012г., макар и в лечебно заведение извън затвора С., следва да се приеме, че инструкцията, въз основа на която са използвани помощните средства в болничното заведение спрямо ищеца противоречи на закона – чл. 114, ал.1 от ЗИНЗС, която норма урежда условията за използване на такива средства спрямо лишените от свобода. Съгласно чл.15, ал.3 от ЗНА ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи, прилагат по-високия по степен акт. Следва да се допълни, че в случая не твърди и не се сочат доказателства от ответника, че необходимостта от използване на помощни средства по време на поста в лечебното заведение е породена от поведението на лишения от свобода.

По изложените съображения съдът приема, че прилагането на помощни средства по отношение на ищеца по време на престоя му в У. „А. И. П.“ от постовите на разкрития външен пост в болничното заведение, макар и да е в съответствие с инструкцията на началника на затвора, противоречи на закона – чл. 114, ал.1 от ЗИНЗС и е довело до нечовешко отношение по смисъла на чл. 3, ал.2, т.1 от ЗИНЗС. С това се установява първата от предвидените в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ предпоставки за ангажиране отговорността на държавата – незаконосъобразни действия по употреба на помощни средства.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира, че за ищеца за настъпили само една част от описаните в исковата молба неимуществени вреди - физически дискомфорт по време на сън и при провеждане на медицинските дейности, не и на останалите посочени неимуществени вреди. Тези вреди следствие от употребата на белезници ръцете за фиксиране в болничната стая и белезници за ръцете и краката при извеждането му от болничната стая. Настъпването на тези вреди се установява от свидетелките показания на св. Я., които се подкрепят от данните в доклада на изпълнителния директор на клиниката, че белезниците са използвани почти през целия престой в лечебното заведение и са сваляни, ако естеството на медицинските дейности го е налагало.

Така претърпените вреди, настъпили в личната сфера на осъденото лице са в пряка причинна връзка с допуснатото от длъжностните лица нарушение на правилата за използване на помощни средства по чл. 114, ал. 1 от ЗИНЗС и подлежат на репарирание съгласно чл. 4 от ЗОДОВ.

Размерът на обезщетението следва да се определи съгласно чл. 52 от ЗЗД – по справедливост. В тази връзка съдът съобрази характера и

степената на увреждането – физически дискомфорт, претърпян по време на лечение и медицински манипулации за период от 7 дни, поради което намира, че справедливото им обезщетение възлиза на 250 лева. За разликата до пълния предявен размер от 25 000 лева, искът с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ по т.1 от исковата молба се явява недоказан и неоснователен и следва да се отхвърли. Не се установяват останалите описани от ищеца неправомерни действия на служителите при ГД ИН и по-конкретно използването на помощни средства при ползване на тоалетна, при вземане на кръвни проби от медицинския персонал, както и при използване на ванното помещение. Не се доказва преживяване на стрес и потиснатост от невъзможност да бъде оказано лечение през време на предстоя в болничното заведение. Напротив от представената епикриза е видно, че лечение е проведено. Не се установяват вреди, които са пряко причинени от използването на колан за белезници при извеждането за свиждане. В показанията на св. Я. не се съдържат конкретни факти и обстоятелства за преживяванията на ищеца във връзка с използването на колана. Не се установяват и твърдените наранявания по ръцете и краката. В това отношение показанията на св. Я. не се подкрепят от останалите доказателства по делото – докладни записки на постовите, както и от данните в доклада на проф. д-р З.. Единствено свидетелката сочи наличието на охлузвания и кръвене по китките на ищеца, докато останалите отричат наличието на такива. Не се установяват негативни преживявания, свързани с унижено човешко достойнство от факта, че използването на белезници е станало достояние на останалите пациенти в клиниката и на медицинския персонал. Не се доказва съществувала опасност от оплитане на белезниците около врата на ищеца и преживян от страх в тази връзка. Според докладните на служителите при използването на белезниците в болничната стая е спазвана инструкцията на началника на затвора, който предвижда използването на белезници с дълги връзки и по начин, който да избегне физическо страдание. По делото не се доказва, че използването на помощните средства е причинило друго физическо страдание на ищеца, освен дискомфорт.

Поради това за разликата на 250 лева, до пълния предявен размер искът по т.1 следва да се отхвърли като неоснователен.

Искът по т.2 от исковата молба не е доказан по основание и по-конкретно не се установява незаконосъобразно използване на помощни средства при конвоирането на ищеца на 20.02.2012г. и на 27.02.2012г.

По делото безспорно се установява, че при конвоирането на посочените дати от затвора до болницата и обратно, спрямо В. са използвани както белезници, така и колан за белезници. Но използването на тези помощни средства е допустимо съгласно изричната норма на чл. 114,

ал.1, т. 4 от ЗИНЗС, поради което така предприетите действия са правомерни и не обосноват ангажиране отговорността на ГД ИН на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. С. на това основание искът за присъждане на обезщетение от незаконосъобразно използване на помощни средства при конвоиране е неоснователен и следва да се отхвърли. Не се доказва и неупражняване на контрол от страна на административен орган при ответника, изразяващ в неиздаването за заповед за използване на помощни средства. При положение, че условията за използване на помощни средства са регламентирани в закона, издаването на нарочна заповед за всеки конкретен случай не е необходимо.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че от събраните по делото доказателства не се установява нараняване на ищеца в резултат на прилагането на белезници и колан за белезници по време на конвоирането. В това отношение по делото не са ангажирани никакви доказателства, в това число и гласни такива, тъй като показанията на св. Я. се отнасят само за използването на белезници в болницата и са относими към иска по т.1 от исковата молба.

С оглед искът за заплащане на обезщетение в размер на 12 500 лева следва да се отхвърли изцяло, заедно с претендираната върху тази сума лихва за забава в размер на 52.97 лева за периода от 20.02.2012г. - 05.03.2012г, както и законната лихва до окончателното ѝ плащане.

Искът по т.3 от исковата молба за заплащане на обезщетение в размер на 12 500 лева неимуществени вреди от използването на усмирителен пояс по начин затрудняващ дишането, при конвоирането и престоят на ищеца в същото лечебно заведение за времето от 20.02.2012г. – 27.02.2012г., ведно със законната лихва върху тази сума в размер на 52.97 лева за периода от 20.02.2012г. - 05.03.2012г и на законната лихва върху претендираното обезщетение до окончателното му плащане.

От събраните по делото доказателства не се установи при условията на пълно и главно доказване, че такъв усмирителен пояс е използван при конвоирането на ищеца, въпреки дадените от съда изрични указания в тази насока. Не се установи, че е налице идентичност между използваният от служителите при ответника колан за белезници и усмирителен пояс. Поради това не се установява извършването на действие по прилагане на помощни средства, чиято незаконосъобразност да поражда право на обезщетение на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. В исковия процес в тежест на ищеца е да установи всички предпоставки за ангажиране отговорността на държавата. В случая по иска по т.3 от исковата молба не се установяват и трите предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, поради което този иск следва да се отхвърли изцяло.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за частична

основателност на исковата претенция по т.1 от исковата молба подадена от Я. В. против ГДИН по отношение на претърпения от ищеца физически дискомфорт за периода от 20.02.2012г до 27.02.2012г. в резултат на неправомерно използване на помощни средства – белезници за ръце и крака от служители на затвора С. при осъществяване на постова служба на разкрития със заповед № 84/20.02.2012г. външен пост в У. „А. И. П.” в нарушение на условията по чл. 114, ал.1 от ЗИНЗС до размер на 250 лева. В тази връзка основателен се явява и искът за присъждане на законната лихва върху тази сума за периода от 27.02.2012г. до завеждането на иска на 05.03.2012г. в размер на 0.56 лева, изчислена с помощта на BGcalculator, достъпен за съда по интернет и законната лихва от завеждането на иска до окончателното ѝ изплащане. Следва да се посочи, че ответникът е изпаднал в забава на 27.02.2012г. когато използването на помощни средства в болницата е преустановено. Това е и началният момент на забавата съгласно т.4 от ТР №3/22.04.2004г. по т.д. №3/2004 на ВКС, ОСКГ при вреди, причинени от незаконни действия.

В останалата част исковата молба е неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли както следва: по т.1 – за разликата над сумата от 250 лева до пълния предявен размер на обезщетението от 25 000 лева по иска с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ и за разликата над 0.56 лева до пълния предявен размер на законната лихва от 105.93 лева и за периода от 20.02.2012г. до 27.02.2012г., както в частта на предявените искове за обезщетение по т.2 и т. 3 от исковата молба изцяло, заедно със законните лихви върху тези суми от 20.02.2012г. до 05.03.2012г. и законните лихви от завеждането на исковата молба до окончателното пращане на сумите

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените от ищеца разноси за държавна такса в размер на 10 лева. Разликата до пълния размер на дължимата държавна такса в размер на 20 лева по чл.9а от ЗОДОВ във връзка с чл. 72, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на АССГ. По делото не са налице доказателства за платено адвокатско възнаграждение, поради което такова не следва да се присъжда.

По изложените съображения и на основание чл. 203 във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА да заплати на Я. К. В., ЕГН [ЕГН] сумата от **250 лева** /двеста и петдесет

лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се претърпян физически дискомфорт за периода от 20.02.2012г до 27.02.2012г. в резултат на неправомерно използване на помощни средства – белезници за ръце и крака от служители на затвора С. при осъществяване на постова служба на разкрития със заповед № 84/20.02.2012г. външен пост в У. „А. И. П.“, в нарушение на условията по чл. 114, ал.1 от ЗИНЗС, заедно със законната лихва върху тази сума за периода от 27.02.2012г. до 05.03.2012г. в размер на 0.56 лева /петдесет и шест стотинки/ и законната лихва върху тази сума от завеждането на исковата молба на **05.03.2012г.** до окончателното плащане на обезщетението, както и сумата от **10 лева** /десет лева/ разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Я. К. В., ЕГН [ЕГН] против ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА икове с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и икове за заплащане на законната лихва за периода от 20.02.2012 до 05.03.2012г. и законната лихва от завеждането на исковата молба, в останалата част.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, да заплати в полза на Административен съд, С. град сумата от 20 лева /двадесет лева/, дължима държавна такса за образуване на адм. дело № 2375/2012г. по описа на АССГ, 11 състав на основание чл.9а от ЗОДОВ във връзка с чл. 72, ал.1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14–дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: